

Prolog

När Sofie går och lägger sig på kvällen är hon nästan förväntansfull. När hon släcker ljuset och det blir nära nog mörkt och hon sträcker ut sig i sin sköna säng, är det som om tiden suddades ut och hon kan fantisera om vilken tid som helst i sitt liv. Allra helst om det är tält i rummet bredvid och lyser i dörrspringan. Då är hon omkring tio år och mamma donar med någonting. Mörkret är sig alldeles likt, likadant som alltid – tiden har stått stilla och det går att koppla på, där hon vill vara just nu. Hon har inte ont någonstans, hennes kropp mellan lakanen känns som vanligt, hon ser vagt konturen av möbler och i taket den suddiga konturen av någon lampa från en obestämd tid.

Hon går i skolan och det är hösttermin. Det går inte att tänka längre än till jul. Vårterminen verkar så avlägsen och en hel rad av skolår därefter är en

oändlighet för att inte tala om ett helt liv därefter. Tanken svindlar. Där finns en ny oändlighet. Hon kan minnas hur det kändes och nu, svindlande tanke, har en sådan oändlighet faktiskt passerat. Och fortsätter att passera. Oförtrutet. Det borde få stanna upp någon gång. Något litet bara, så man hann tänka efter. Det syns en del ljusreflexer på väggen, gatlyktor utanför. Passerande bilar är också tidlösa. Deras lyktors sken vandrar genom persiennerna och vidare på väggen. Sofie känner igen det precis. Mörkret med sina ljusspel runtomkring. Om någonsin tiden tycks stå stilla, så är det just då. En ljusstrimma ger faktiskt oanade möjligheter.

Det kunde faktiskt också vara sjuttio år senare och inget hade hon tidigare kunnat ana om hur hennes liv skulle komma att gestalta sig. Hon kunde plötsligt förnimma hela den värld som nu omgav henne, långt efter äktenskapet och allt vad det innebar. Barnen och deras uppväxt. De är ju medelålders nu och har själva barn, Sofies barnbarn. På ett ögonblick passerar allting revy. Några svindlande sekunder hålls allt samman och hon inser nu, att hon måste vara gammal. Hur kunde det ske så plötsligt och snabbt? Alla oändligheter har passerat. Redan?

Sofie tar fasta på ljusstrimman. Dörren tycks inte vara riktigt stängd och hon drömmer vidare fast hon är vaken. Hon bestämmer sig för att det är sjuttio år senare och att det är Olaf som kommit hem och tänt lyset och som snart kommer och säger god natt. Ibland kan hon känna som om det vore förutbestämt vad som ska hända, som om det fanns några ödesgudinnor som ordnade till saker och ting. Men för det mesta tycks det vara slumpen som styr. Men slumpen är ju ingen tillfällighet, sägs det. Hur som helst hade Olaf fått en given, självklar plats i Sofies liv. Hon kunde egentligen undra hur det skulle ha varit utan honom. Han som förde med såväl livsglädje som humor, ja, han kom med ett helt nytt liv till Sofi, ett liv som var lättare att leva än det hon annars hade framför sig.

Olaf

Det finns ett fotografi bevarat, en bild med Olaf, hans bror och deras pappa. De ska just åka kälke och de befinner sig i Central Park i New York. Det var dit till New York han begav sig, pojkarnas blivande pappa som nyexaminerad sjukgymnast,